

Proloog

Dit is het verhaal over het jaar dat ik tien was. Het was het allervreemdste jaar dat ik ooit heb meegemaakt. Er gebeurden leuke dingen: de kippen kregen kuikens en ik sloot vriendschap met mijn broer Gilles. Maar er gebeurden ook minder leuke dingen: mijn ouders maakten ruzie en bijna liep het helemaal verkeerd af.

De dag dat ik uit de boom viel, veranderde alles. Ik kreeg een ander hoofd – of nou ja, zoiets. Dat leg ik nog wel uit. En de dag dat we met de auto in een greppel belandden, was waarschijnlijk de ergste dag van alle 365 dagen van het jaar dat ik tien was. Maar ik kan beter bij het begin beginnen. Dit verhaal begint in Hotel Bonbien op het moment dat ik al twee weken tien ben.

Ons hotel staat in Frankrijk, aan de N19, en ik vind het de mooiste plek op aarde. Het ligt vlak aan de weg, dus de auto's die passeren rijden dicht langs het terras. Maar als je het pad in slaat dat naar de achterkant van het hotel loopt en verder, ben je zo tussen de heuvels. Hoog gras, gele bloemen, vogels, een paadje langs prikkeldraad, erachter bruine koeien. Daar is het rustig.

Ik ken het hotel door en door. Van elke kamer weet ik welk behang er op de muur zit, of er scheuren in de tegels van de badkamervloer zitten en welk uitzicht je er hebt vanaf het balkon. Hotel Bonbien hoort bij mij zoals mijn armen en benen bij me horen. Als iemand me zou vragen hoe het er ruikt, dan antwoord ik dat het er naar kleine, al een beetje verschrompelde appeltjes ruikt. Naar verse croisants en de zoute groentesoep van mijn moeder. Het maakt niet uit waar ik ben; als ik mijn ogen dichtdoe, zie ik alles voor me. Van de muizenkeutels in de broodlade tot de grote verlichte letters op de gevel. Ik hoor de wasmachine draaien, de vogels zingen en de klapdeuren piepen. Ik zie de gasten door de draaideur naar binnen en naar buiten lopen. Ik zie Gilles tegen het aanrecht hangen in zijn zwarte kleren, met dikke strepen zwart oogpotlood om zijn ogen. Ik zie mijn moeder met haar grote handen deeg kneden. Ze duwt en vouwt dubbel, duwt en vouwt dubbel op het glimmende keukenblad. Ik zie mijn vader achter de balie; hij kauwt op het uiteinde van zijn potlood en schrijft een bon.

Hier ben ik geboren en hier wil ik nooit meer weg.

1

Waarin de zomervakantie bijna begint en de drukte in het hotel toeneemt

In een hotel wordt elke dag ontbeten en elke dag afgewassen. Elke dag worden de bedden opgemaakt en elke nacht worden ze weer beslapen. Toch is geen dag hetzelfde, want elke dag zijn de mensen anders. Trouwens, als je zulke ouders hebt als ik, dan is zeker geen dag hetzelfde.

Nu roept mijn moeder uit de keuken: ‘Octave, het zout!’

En mijn vader roept vanachter de balie, zonder een stap in haar richting te zetten: ‘Het zout, wat is er met het zout?’

‘Het is op, Octave, en ik ben het vergeten te bestellen. Zonder zout kan ik niet werken.’

Mijn moeder staat in de keuken en mijn vader achter de balie. Mijn moeder kookt en mijn vader rekent af. Het is ook wel eens andersom geweest, maar dat ging helemaal niet goed. Mijn moeder kan nu eenmaal heel lekker koken. Frambozentaart en chocoladebroodjes. En mijn vader heeft geduld voor gasten.

‘Wat kan ik daaraan doen, Hilare?’ brult mijn vader over de hoofden van de gasten.

‘Ga het halen!’ roept mijn moeder terug.

De gasten kijken verstoord van de keukendeur naar de balie en weer terug. Ze fronsen. Mijn vader wordt daar zenuwachtig van. Hij kan het zien vanaf zijn plek achter de balie. Mijn moeder ziet niets vanuit de keuken, en als ze het wel zou zien, dan zou ze zich er niets van aantrekken.

Mijn vader schuifelt door de eetzaal en fluistert om de hoek van de keukendeur: ‘Ik kan nu geen zout halen, Hilare.’

‘Regel iets, Octave!’ roept ze over haar schouder. ‘Het kan me niet schelen wat.’

‘Gilles,’ zegt mijn vader.

‘Echt niet,’ zegt Gilles. Hij is in de puberteit.

‘Zeker wel, Gilles, nu geen ge-echt niet. Fietsen,’ zegt mijn vader en hij stopt Gilles een paar euro in zijn hand.

Gilles zucht. ‘Waarom heb ik geen brommer? Het is al erg genoeg dat we in het midden van (piep) nergens wonen, maar waarom geven jullie mij geen brommer?’

‘Geen geld,’ zegt mijn vader. Dat zegt hij altijd.

Gilles gromt: ‘Sukkels.’ En dan draait hij zich om. Door de ramen van de eetzaal zie ik hem wegfietsen in de richting van het dorp.

Hotel Bonbien ligt in Oost-Frankrijk, een stuk boven Langres. Het is zes kilometer fietsen naar de dichtstbijzijnde winkel, dus Gilles is pas over een uur terug.

De gasten staan op om af te rekenen bij mijn vader. Daarna springen ze in hun auto’s en gaan ze op weg naar... Ik weet niet waarnaartoe. Verder naar het zuiden of het noorden.

‘Is Gilles er al?’ roept mijn moeder. Ze roert ongeduldig in de soep, maar hij is pas net vertrokken.

‘Nee, nog niet!’ roept mijn vader terug.

‘Merde,’ mompelt ze.

Bonbien is een hotel voor mensen op doorreis. Ze willen niet echt bij ons zijn, ze willen verder, zegt mijn vader altijd. En het is waar, want de meesten drinken alleen maar een kopje koffie of gaan naar de wc. Soms blijven ze een nachtje slapen. Alleen bij heel hoge nood blijven ze langer dan één nachtje.

Er was een keer een vrachtwagenchauffeur met diarree die niet verder dan twee meter bij een wc vandaan kon. Hij bleef wel drie nachten en mijn moeder bracht hem soep op zijn kamer. Er was een keer een Marokkaans gezin op weg naar Tanger. Ze waren heel even gestopt om te lunchen op de parkeerplaats voor het hotel. Er kwamen tassen vol eten uit hun busje. Een schaal couscous, een grote fles met rode saus, plastic bakjes met olijven en citroenen. Toen ze weer wilden vertrekken, deed hun bus het niet meer. De vader heeft twee dagen op zijn rug onder de bus gelegen. Hij leende gereedschap van ons en deed niets anders dan vloeken. Ondertussen liet ik zijn kinderen het terrein zien. De visvijver, het strandje waar je kunt pootjebaden, de heuvels en de velden erachter. We schommelden, bouwden hutten en pikten stiekem raketjes uit de vriezer in de schuur. Toen ze na twee dagen weer wegreden, moest ik huilen. Ik stond met mijn moeder bij de grote draaideur om ze uit te zwaaien en opeens liepen de tranen over mijn wangen.

‘Moet je nou huilen?’ vroeg mijn moeder verbaasd en ze zocht naar een zakdoek in haar schort om mijn tranen af te vegen. ‘Meisje toch.’ En ze trok me dicht tegen zich aan om me te troosten.

Toen ik klein was had ik dat veel vaker. Als leuke gasten weggingen, moest ik altijd huilen. Maar nu ik tien ben, huil ik daar niet meer om. Ik ben eraan gewend geraakt. Mensen komen, mensen gaan. Sommigen leer ik kennen, anderen niet. Soms maak ik vrienden. Ik ben heel goed in vrienden maken, en ook in afscheid nemen.

De ontbijtzaal en de kamers zijn ondertussen leeg. Mijn vader komt de trap af. Hij heeft de bedden verschoond, de vloeren geveegd en de prullenbakjes geleegd.

‘Ga eens kijken bij de weg!’ roept mijn moeder vanuit de keuken.

‘Waarnaar?’ vraagt mijn vader.

‘Of je Gilles al ziet. Ik kan niet verder zonder zout.’

Mijn vader loopt naar de weg en staart in de verte met zijn hand boven zijn ogen. Het is juni en de zon schijnt fel op het asfalt. De N19 is lang en recht.

‘Ja!’ roept mijn vader en hij wijst. Dan komt hij weer naar binnen rennen. ‘Ik zag hem in de verte. Hij zal er over twintig minuten wel zijn.’

‘Mooi zo,’ zegt mijn moeder tevreden.

Over een week is het zomervakantie. Het wordt al drukker in het hotel, maar het is nog niet zo druk als in juli of augustus. Ik heb zin in de vakantie, want dan ben ik het gelukkigst. Ik raap eieren, help met het ontbijt en neem de tafels af. Verder hoeft ik helemaal niets.